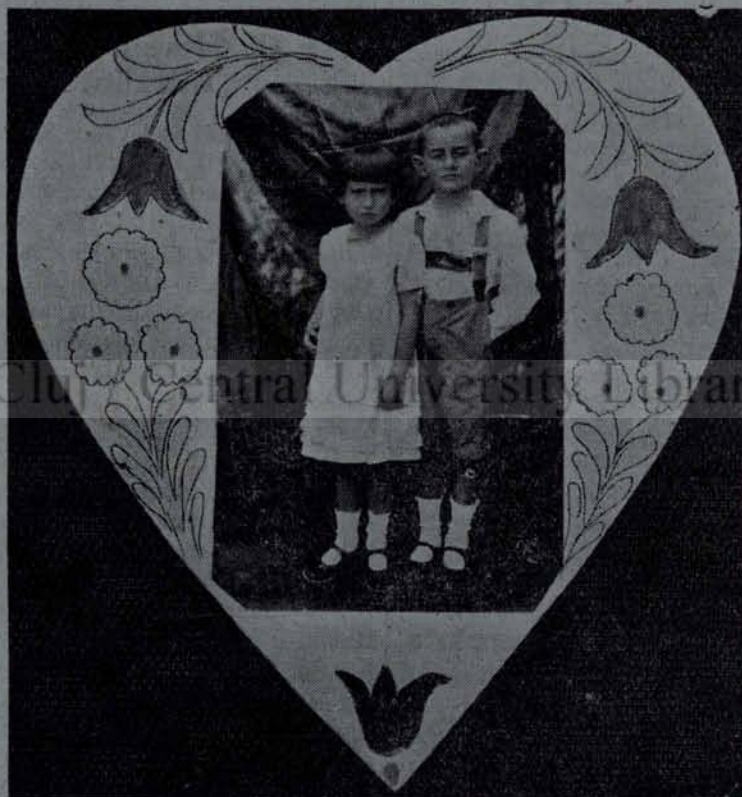

UJ CIMBORA

KÉPES GYERMEKLAP

Kis szívek a nagy szívbén.

(Az Uj Cimborá szívalbumábó.)

Ferenczy Józsika III. el. o. t. és Ancika I. el. o. t. Balmazújváros.
Ők is hűséges olvasói az Uj Cimborának.

1935. OKT.
20.

III. ÉVFOLYAM
29. szám

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 6-87.

A kiadó bácsi üzenete.

A mult számunkban közzétett előfizetési felhívásunkra történt ugyan némi megmozdulás, de nem olyan, mint amilyennek lenni kellett volna. Épp ezért is a kiadó hivatal szerbe-számba vette a hátralékosokat és most kimutatást készít ezekről és időnként leközi azoknak a nevét, akik több, mint egy félévi előfizetési díjjal tartoznak.

Az Új Cimbora, ma a legjobban szerkesztett egyetemes magyar gyermekújságja Romániának — érdeke minden szülőnek, minden iskolának, hogy járassa. Az újság nyomása, előállításá azonban nagyon sokba kerül — különlegesebb áldozatot a kiadó vállalat nem kíván senkitől, de legalább annyival szolgálja mindenki a lap javát, hogy azt a havi 17 Lei előfizetést, negyed vagy félévi összegekben pontosan küldje be.

A kiadó bácsi most a következőknek üzen a hátralék miatt:

Petyke Marci Braşov, Tephenez Gyuri Satu-mare, Bordás Péter és Zsuzsa Oradea. A következő számban aztán folytatjuk a fekete listát.

Mael Ferenc: Aranyegyszeregy.

*Négyszer öt az huszat tesz ki,
Tűzzel ne játsz, Pista, Eszti.*

*Négyszer hat az huszonnégy,
Lélekzetet orron végy.*

*Négyszer hétből huszonnyolc lesz,
Nem talál az, ki nem keres.*

*Négyszer nyolc pont harminckettő,
Rossz gyermekre jár a vessző.*

A világ legszenvedélyesebb bélyeggyűjtői.

El sem hinnétek tán, hogy ezek a kis Finnország lakói közül kerülnek ki. Kiesi, nagy, fiú, leány, mind egyforma szorgalommal gyűjtögeti a bélyeget. S gondolnátok, hogy a finn gyerekek a spórolt pénzüket bélyegekre költenék? Hogyisne! Csereberélnék — és így egészítik ki a gyűjteményüket. Épp a mult héten fordultak hozzánk megkereséssel, hogy már minden európai nemzet bélyegét kigyűjtötték, csak még a román sorozat hiányzik. Hajlandók volnának-e, az erdélyi bélyeggyűjtők velük levelezési és bélyegesere összeköttetésbe lépni? Ők küldenének finn és eszt bélyegeket s kérnének helyette most folyó és régebbi román bélyegeket.

Romániában az utóbbi 8—10 év alatt magas fokra hágott a bélyeg-kultúra. Úgy Erdélyben, mint a Regátban, sok komoly és a külföldön is

ismert bélyeggyűjtőnk van. Ezeknek a komoly bélyeggyűjtőknek hiágnak a nyomába azok az Új Cimbora olvasók, akik már most megkezdik gazdagítani a gyűjteményüket.

Persze egyelőre olyan 14—15, 16 éves bélyeggyűjtőkre gondolunk, akik németül tudnának levelezni, akár leányok, akár fiúk. Azok, akik a bélyegeserére vonatkozóan megkereséssel fordulnak hozzánk, nagyrészt egy leánygimnázium növendékei 14—15, 16 éves leányok. Itt közlünk is le néhány címet:

Aula Vickman Huopalahti Asematic 2, Suomi 16 éves.

Lalli Kunisto Vüperi Suomi 14 éves.

Lea Lagergren Sejnajoki Suomi 14 éves.

Kirsti Hesso Helsinki Suomi 16 éves.

Az Új Cimbora szindarabjai és köszöntő versei.

A közeledő karácsony és Mikulás alkalmával a legtöbb iskolában rendeznek előadást. De gondot okoz, honnan szerezzenek jó szindarabokat. Erre való tekintettel az Új Cimbora több tanító felkérésére eddig megjelent szindarabjait, köszöntő verseit összegyűjtötte és úgy állította össze, hogy abban van karácsonyi kis szindarab, vizsgára alkalmas darab, anyák napjára vers, monológ és szindarab, továbbá Mikulás vers és köszöntő versek. A gyűjtemény ára 20 Lei és 5 Lei portókölttség. Igazán nagyon olcsó. Megrendelhető a pénz előzetes beküldése mellett, F. László Marcella, a lap szerkesztője címen. Tájékoztatásul megírjuk, hogy eddig milyen szindarabok jelentek meg: Kovács Nándor: Karácsonyi pásztorjáték (kath. iskolák számára. Kovács D.: Meglepetés. (Rövid színi jelenet.) Vadnay Hermin: Annuska álma, tündérajáték (vizsgára László Marcella: Betlehemes játék. Mikor a városi kutya falun nyaral (monológ). Bull és Bill: (mulatságos verses duett.) Muki és Miki a két kis törpe: (rövid párosjelenet). A skót nadrágja (vidám színi jelenet). Saja Ida: Itt a világ vége! (vizsgára). Pap Irén: (Anyák napi szindarab). Darvas Zs.: A fényképésznél. (Rövid, vidám jelenet). F. László M.: A tordai mézespogácsák: (históriai párbeszéd). De megrendelhetők még a kiadóhivatalnál, László M.: A mindentudó könyv (karácsonyi hosszabb darab). A tündérek békekonferenciája. (3 kis szindarab.) Az öreg tanító háza a 20 Lei és 5 Lei portókölttség előzetesen beküldve.

Felül hegyes, alul széles, belül fehér, ize edes.
— Mi az?

Beküldte: *Ferenczy Géza, I. g. o. t. Cluj.*

Ábrányi Emil: Nem busif a hervadás.

Hervadt, csöndes ligetekben
Hulldogál a falevél.
Hűvös szellők azt susogják,
Nemsokára itt a tél!

Ami szép a természetben
Lassan, lassan mind kihál,
Erdő mélyén, patak partján
Elnémul a játszi dal.

Ennyi romlás elbúsítna! . . .
De tudom, hogy odafönn
Változatlan ég a napfény,
És tavasz nyár visszajön.

A legszebb ének szárnyrakel.

Írta: Földes Zoltán.

Mikor a jó Isten a madaraknak különböző tulajdonságokat osztogatott, volt egy kis szürke madár. Azt a többiek mindég hátrább tolták Pedig neki is volt kivánsága.

Szomorúan nézte, hogy mint kapott a sas magasröptű szárnyat, és az méltóságos szárny csapkodással ivelt a felhők magasságába.

Látta, miképpen ruházta fel az Úr a pávát gyönyörű tollakkal és csinos fejdísszel. Úgy volt el, mint valami szép menyasszony.

A páva ugyan éneklő hangot is kért de nem kapott.

— Elég neked a pompás köntös, — vélte az Alkotó, — a hangot más kapja . . .

S hallotta a szegény kis madár, hogy lágy szárnyesattogással és édes nótaszóval, mint emel kedett föl a levegőbe a bájos-szavú pacsirta Megdobogott a szívecskéje és szólt magában:

— Én is ilyen szeretnék lenni: egyszerű és szívhezszóló . . .

Már sok madár kikapta a részét. Gondolta most ő is sorra kerülhet. De ekkor egy élénk madár elébe vágott és szólt:

— Uram, Teremtőm, úgy látom, én vagyok az utolsó, add nekem, ami még maradt.

— Bizony, — felelte a jószágos Atya, — már csak két díszesebb palást van, meg egy szép tilinkó.

Ekkor oda akart lépni a féténk kis madár is de lám, most meg a bábosbanka vágott elébe pedig késve, lihegve érkezett.

— Enyém az egyik ruha meg a tilinkó! — visította.

De az aranytilinkó, — mert ez volt a vetélytársa, — a sárga dolmányban már tovarepült a szép hangú tilinkóval, vígan furulyázva:

„Huncut a bíró!“ „Kell-e dió, fiú?“ és más rigódallamokat.

Hanem a másik ruha, ami ott maradt, meg-

vígasztalta a búbosbankát. Amikor megára eltötte, s a hozzájáró ünnepi főkötőt a fejére csapta, olyan volt, mint egy matyó kislány — madár képében . . . Boldogságában el is feledte megköszönni a szép gúnyát, megnézte magát és vidoran rikácsolva röppent el.

Ekkor előbújt a kis szerény madárka. Az Alkotó elé járult és szólni akart, de csak a könnyei törtek elő . . .

— No, lám, — mondta szelíden a jó Isten, — neked már misem maradt. De azért ne sírj, mert láttam a te jószágodat, szerény türelmedet. Jutalmul külön teremtek rád aranyos, ragyogó tollakat, hogy csillogjál a nap fényében.

Am most megoldódott a kis jószág nyelvecskéje és így rimánkodott:

— Óh, Atyám, hagyd meg nekem az én egyszerű ruhámat, mert úgysem szeretnék a nap fényében villogni, csak elvonultan éldgelni a rejtett fészken. Ez az én boldogságom!

Az Úristen tündöklő arccal és igen nagy örömmel mondá:

— Drága kis fülemülém! mit adjak hát neked?

— A dalt, — felelé csillogó szemmel a berek lakója.

És a jó Teremtő kis szívébe és ajkára adta a dalt. A legbájosabb, legszívhezszólóbb éneket.

Azóta a meghitt erdőmélyből, vagy csöndes, rejtő csalitból föl-fölhangzik az égi szeretet ajándéka: a szépséges fülemülének. Sokszor az éj fonséges csendjét töri meg és az andalító dalt hallgatja az ember, nyugvó-ágyán felfigyelve. Az Úr kigyújtja legfénylőbb mécseit, jelül, hogy Ő is tud a zengő szerenádról . . .

Hanem a művészt nem látja senki. A fülemüléről csak annyit tudnak, hogy: van . . . A hűbájos ének az, amely szárnyal, szárnyal nyiló ablakhoz, táruló szívhez, Isten-atyánk mécseihez . . .

Testvérszeretet.

Elbeszéli: Dezső bácsi.

A bihari Érc-hegység egyik csúcsán, egy szép várkastélyban, özvegyi sorban élt egy gyönyörű tündéraszony. Meluzina volt a neve. Két gyermeke volt: Körös és Szamos. Az előbbi fekete, bodros hajú fiú, az utóbbi szőke, hullámos fürtű leányka. Az anya és két gyermeke úgy szerették egymást, mint a Nap a Földet és a Holdat. Nem tudtak volna egymás nélkül élni. Szeretettel, boldogságban teltek el napjaik. Ez nem is lehetett másképp. Mindenük volt, szükségét nem szenvedtek, bút, bánatot nem ismertek. Könny sohasem fakadt szemükben.

Egy csúf, zimankós őszi napon beállított a várkastélyba egy hatalmas természetű, vad tekintetű óriás. Vihar őfelségének, Szélország királyának mutatta be magát. Nem udvariaskodott, minden bevezetés nélkül adta elő, hogy mit akar.

— Azért jöttem hozzád, hogy légy a feleségem! — aztán erőszakosan megölelte Meluzinát.

A tündéraszony haragosan lökte el magától Vihar őfelségét.

— Hogyan mert engem megölelni? Vakmerő! Utálom, gyűlölöm! Sohasem tudnám szeretni! Takarodjék innen, hogy lába pora se maradjon nálam!

Vihar haragra lobbant.

Úgy? Jól van! Száguldva rohanok el innen! De esküszöm, hogy kemény bosszút állok rajtad. Azt veszem el tőled, ami szívednek legkedvesebb! — ezzel haragosan tombolva a várkastélyból el-sietett.

Telt, mult az idő! A kemény tél után szépen kitavaszkodott. S mikor a virágok, a kikeletnek ezek a kedves leánykái, kidugták illatos fejcskéiket a rét füvei között, mikor az anyaföld kelére ráhajolt a meleg napsugár, s a madárcsicsergéssel együtt dalolt a fény, Meluzina tündéraszony két vidám gyermeke, Körös és Szamos, bohó jókedvvel sietett ki a ragyogó égbolt alá, a virágos kertbe, a balzsamos mezőre, a kerek erdő aljába, ahol gondtalanul játszadoztak, versenyt futottak, énekeltek.

Messziről meglátta őket Vihar őfelsége.

Bozontos szemöldöke vészjóslóan megrán dult. Káröröm futott végig ábrázatán.

Dörgő hangjával ordította:

— Eső, Zápor, Szél! Parancsomra itt legyetek!

Mind a három lueskos ruhájú, bozontos fejű udvari szolga azonnal ott termett.

— Eső! indítsd meg azonnal fekete felhőidet! Zápor! állj elő legnagyobb vízikigyóiddal! Szél! suhogtasd ostoraidat! Rajta! közös erővel üldöz-

zések Meluzina tündéraszony két játszó gyermekét! Kegyelmet ne ismerjeteK. Kimélet ne legyen! KergesséteK el őket a várkastélytól s édesanyjuktól minél messzebbre, hogy az őserdőkbe tévedve, elveszítsetek egymást és soha egymásra ne találjanak! MegértettéteK?

— Parancsodra állunk! — felelték alázatosan mind a hárman. S rögtön elindultak a tündéraszony várkastélya felé.

— Ez lesz az én bosszúm! — vigyorgott magában Vihar őfelsége.

A dalolgotó, fekete Körös és a mindig mosolygó, szőke Szamos legkedvesebb játszó helyükön, a kerek erdő szélén, arany földbe árkot vájtak, kristálytisza vizet vezettek a mederbe, mely egy ébenfából faragott malomkereket hajtott. Hej, hogy szíporakozott a sok vízesebb a szivárványos napsugárban!

— Jaj beh szép! Jaj beh szép! — kiáltották a kis játékosok örömpeseve, s kezeckéiket tapsikolva csapkodták össze. Nem is vették észre, hogy az erdő mögül alattomosan közeleg az Eső fekete felhőivel... Már ott áll felkészülve a Zápor is, a Szél is.

Egyszer csak hirtelen elsötétült az Ég! Rettentő ostromapások suhogtak a levegőben... óriási kígyók tátott szájából zuhogott a víz-áradás.

— Csak korbácsold őket Szél szolgál! — zúgott Vihar őfelsége. — Ontsátok a vizet, mint a tenger! ÜldözzéteK a két gyermeket megállás nélkül!

Körös és Szamos a nagy fergetegben, a rémes felhőszakadásban elvesztették szemük elől a kastélyt. Kétségbeesetten menekültek egészen más irányban. Idegen, uttalan helyeken, sziklák meredékein rohantak le. Egyik erre, másik amarra tévedt! Hajukat megtépásztá a szívtelen Szél, selyemruháikat összehasogatta az útbanálló tövisbokr, mely Vihar őfelségének kedvébe akart jární. A szegény gyermekek kimerülten estek össze.

Vihar ő zsarnoksága elérte gonosz szándékát. Egy intésére a szélvész megszűnt, a zápor elállt.

Körös egy erdő közepén tért magához. Már kezdett esteledni.

— Hol vagy Szamos, te drága testvérkém? — kiáltotta Körös kétségbeesetten, mikor látta, hogy teljesen egyedül van.

De hívó szavára válasz nem érkezett.

Ép így járt a kis Szamos is. Az üldöztetés után jajveszékelve, roskadt le egy kőszikla peremére. Rettegett a közelgő éjszakától. Ő is

hivta, hívogatta testvérbátyját, de hiába. Mert Körös messze-messze tőle, éppen a rengeteg hegy másik oldalán volt. Úgy elszakadtak egymástól, hogy hangos sirásuk, jajgatásuk pusztába vesző hang volt esupán.

A zokogó Köröst a Földanya ölelte magához. Irgalmas kézzel, lombokból puha ágyat vetett neki, hogy aludjék el szépen, csendesen. A jótékony álm talán enyhíteni fogja fájdalmát.

Szamos egy fenyves szikla vonta keblére. Mohával vetette meg fekvőhelyét.

De hasztalan volt minden becézgető, gondos szeretet. Körös és Szamos bánata nem csillapult. Szemükből tovább is csak úgy ömlött a könny, mint a patak. Hiszen édesanyjukat s egymást sírátták!

Évezredek óta a sok könnyből erecske lett. Az erecskéből patak, a patakból folyó. Az egyik nyugatnak vette útját, a másik keletnek.

Ki hitte volna, hogy valaha egymásra találjanak.

Mégis az egymást kereső, egymás után vágyó lelkük a könnyhullámoknak is irányt tudott szabni. Megtörtént a nagy csoda. Az epedő, kietartó szeretet lelküket egyesítette a Tisza keblén. A Tisza lágy hullámainak ölében egymásra talált Körös és Szamos. Most már boldogan, kimondhatatlan szeretettel ölelkeztek össze. Érezték, tudták, hogy egyesülésük örök. Most már nem választhatja el őket semmiféle hatalom.

Meluzina tündéresszony szintén sokáig ke-

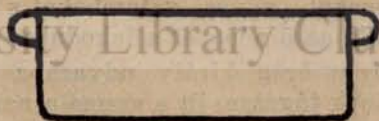
reste szeretteit. Végre hosszas bolyongása után a Tisza partján megpihenve, egy holdvilágos éjjel felismerte gyermekeinek kedves, esobogó hangját.

Amilyen határtalan volt a találkozás öröme, éppen olyan nagy volt Vihar őfelsége bosszankodása és haragja. Mikor megtudta, hogy üldözöttjei mégis egymásra találtak, Szélvésszel és Záporral újból megtámadta őket. De dühöngésük megtört a Tisza, Körös és Szamos együttes hullámain. Zápor erejét veszítve, eredménytelenül csapkodta a Tisza habjait. Szél szolgának és Vihar őfelségének szégyenkezve kellett odébbállania. De a haragtartó lélek nem okul. Vihar őfelsége még manapság is gyakran megtámadja Köröst és Szamos a Tisza ölén. És manapság is mindhiába erőlködik. A koromsötét ég mindig kiderül. S valahányszor áttör a nap a szégyenkező felhőfoszlányokon, Meluzina tündéresszony, mint szivárvány megjelenik. Ráborul a Tiszára, s fényét reácsókolja Körös és Szamos édes gyermekeinek mosolygó arcára.

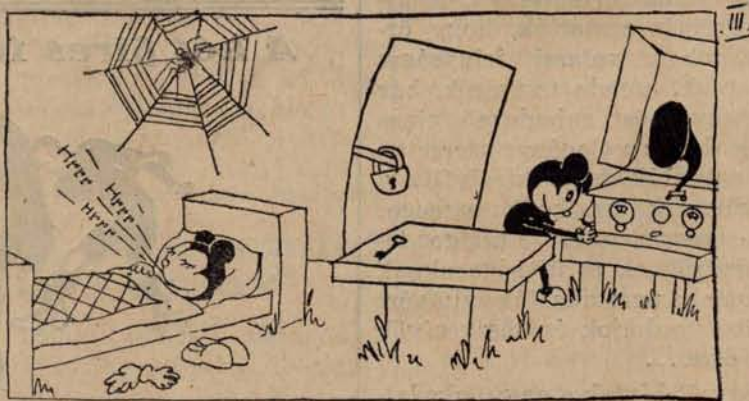
Rajziskola.

Vezeti: Kürthy Klára.

18. számú minta.

A gonosz pókok támadása.

— Veszélyben a haza! — kiált be elszánt bátorsággal Miki. De kenyeres pajtása, jó cimborája Puki nem hallja, mert úgy horkol Dörmögő Dörmötör sem különben téli álma közben. Van már egy hete is talán, hogy így alszik, de az is lehet, hogy a gonosz pókok álomport keverték az

italába. No ha sejtené, hogy milyen veszedelem lebeg a feje felett, nem aludna olyan jóizüen.

— Mit lehet itt tenni a veszedelem idején, — tusakodik Miki. — A rádióban éppen harci indulót játszanak, szólaltassuk meg a rádiót!

A királyleány és a fehér rózsá.

Irta: Nagy Mihály.

(3. közlemény)

Akkor a kastélyban is egyszerre nagy nyüzsgés támadt. Minden cselédnek, szobaleánynak, kuktának, inasnak megjött a hangja. Kiszült, hogy ez az oroszán a kastély elvarázsolt királyfia volt, a kastély ura s mindenkit elnémított a varázs, amíg egy királyleány nem akad, aki nem fog félni az oroszántól s megszokolja. Akkor ő ismét királyfivá változhatik.

Most már a királyfi megkérte a leányt feleségül. A leány nem ellenkezett, mert neki is nagyon megtetszett a királyfi...

...Hat gyönyörű fehér táltost fogatott be a fehér rózsákkal feldíszített aranyos hintóba s nagy kísérettel mentek a királyleány apjának udvarába, hogy megvigyék a nagy örömhírt s megtartsák ott a nagy lakodalmat. Az otthon maradt cselédségnek pedig meghagyta, hogy nagy takarítást csapjanak s egy gyönyörű díszkaput készítsenek, mert a lakodalom után visszatérnek s magukkal hozzák az örömszülőket is, hogy bemutassák most már a királyfi gazdaságát: azt az ezer, meg ezer szebbnél szebb fehér rózsát, fehér ménest, fehér búbos tyúkokat, kakasokat, pávás galambokat s otthon is megtartsák, az ő népével a lakodalmat.

Mikor az öreg király udvarába érkeztek, mindenkinek tágra nyílt a szeme a nagy csodától, hogy a királyleány él s milyen szép, daliás völégénye van. Aztán elbeszélték boldog ölelkezés, esokolózás után a történeteket.

A király nagyon megörvendett, hogy ilyen jó vége lett a fehér rózsá történetének. A királyleánynak testvérei is mutatták, hogy örvendenek; titkon azonban valami irigységet éreztek, hogy lám csak, szende testvérök, bár egyetlen arany, vagy ezüst ruhadarab sincs rajta, mégis milyen daliás völégényt szerzett... Hát még mikor megtudták, hogy királyfi s a fehér rózsák országának uralkodó hercege: még nagyobb lett a bosszúságuk. De ezt gondosan eltitkolták, testvéröknek és új sógoruknak nyájas arcot mutattak; nem akarták világért sem, hogy gyönyörű ruhájok és büszkeségök mellett kinevessék őket...

Aztán papot, jegyzőt hívtak s nagy lakodalmat csaptak. Fehér galléros, fehér kötényes szobaleányok terítették asztalokat s hordták fel a sok mindenféle jót. Mindenkinek hájában egy-egy fehér rózsá díszelgett... Darutollas inasok szolgálták fel a jobbnál jobb italokat és szivarokat. Hét banda húzta hét nap, hét éjjel egyfolytában a talp alá valót. Mindenkinek derűs

jókedve volt. Még a csordásokat is bekiáltották az utcáról.

Hanem aztán, mint a kürtös kalácsnak, ennek a nagy lakomának is vége lett egyszer... Akkor aztán az öreg király is befogatta hat fényesszörű táltos angol telivérjét a drágakövekkel kivert királyi hintóba. Abba ült ő a vejével. A második díszhintóba, amelyikkel a királyfi hat fehér táltosa vágatott: a királyné menyasszony-leányával. A harmadikba ült az arany és ezüst ruhás két idősebb királyleány; a negyedikbe, ötödikbe s a többibe a szárnysegédek, miniszterek és udvari főemberek egész hosszú sora...

Itt már terített asztalok várták, mert a királyfi három nappal azelőtt már megüzente futároktól: mikorra várják őket haza. Aztán tovább folytatták a lakodalmi mulatságot. Mindenki boldog volt; mindenkinek öröme telt a nagy dáridóban. Volt it mindenféle jó, még kirántott haresa is, és a derék cigánybanda sem hiányzott. Egyfolytában százhusz különféle csárdást húztak el s az öreg királyék is tánera perdültek.

Csak a két nagyobbik királyleány arcán látszott meg a szomorúság, mert ők hiába öltöztek aranyba, ezüstbe, a büszkeség miatt egy akkorácska völégényt sem kaptak, mint a... hüvelykujjam!...

A fehérrózsás királyleány és daliás szép férj-ura pedig még máig is boldogan élnek, ha meg nem haltak.

(Vége.)

A két híres focballista.

A két híres focballista,
Szőke Jancsi s Vargha Pista,
Rugdalózni ők szeretnek
És másokat kinevetnek,
De tudásuk az hiányos,
S ez már nagy baj, Pista, János!

Őszi lombhullás.

Őszi kiránduláson voltak az új cimborák a közeli erdőben. A vidám gyermekesapat gyönyörködő szemmel nézett köröskörül az erdőben.

— Óh be szép itt minden! itt lenne jó lakni mindig — ebben a pompás, friss, tiszta levegőben — mondta egyik is, másik is.

Egyszer az egyik kislány észrevesz valamit, amit szóvá is tesz:

— Tessék mondani, miért nem egyformák a fák? az egyik még egész zöld, a másik már sárgul, sápad — a harmadik meg egészen barna, vagy piros.

— Hát bizony a fák nem egyformán sárgulnak. — Ahogy tavasszal is nem egyszerre zöldülnek. Ugye a fűzfa barkáit, már akkor látni lehet a piacon, mikor a mezőkön itt-ott még hófoltok vannak. A som is hamarabb kizöldül, mint más fák, de már az alma, körte, szilvafák, mennyivel később lombosodnak, aztán jönnek a vadgesztenye, az akác, még később a dió.

Igy van az erdei fáknál is. Amelyik előbb lombosodott, előbb is sárgul. Vannak persze kivételek is, amikor a korán lombosodó fák a legkésőbbi időig is megőrzik zöld színüket.

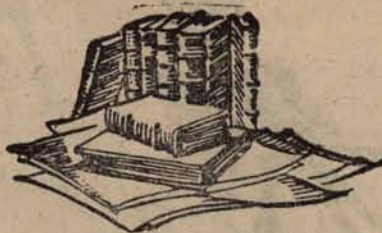
A kis kirándulók, figyelmesen nézegettek körül az erdőben — s megfigyelték azt is, hogy milyen sokfélék a levelek. Aki ügyes volt, az egész gyűjteményt rendezett be magának a hulló levelekből. Egyik kis cimborá, jó rajzos lévén — le is rajzolta az összegyűjtött levelek formáit. No, ha ő lerajzolta, mi meg kitesszük az Új Cimborába, hogy azok is lerajzolhassák a kis rajzfűzetükbe, akik a kiránduláson nem vehettek részt.

Mi van Pillogi Levendel úr könyvében?

Pillogi úrról mindenki tudta a házban, hogy szeret a tudományokban búvárkodni. Irásztalanul halmazban a papír s szép rendben a könyvek. Egyik kékfedelű, de van piros, sőt zöld-aranyos kötésű is. Ez a legféltettebb könyve, ezt a könyves polcon mindig jobbról az első helyre szokta tenni.

De nemesak a tudományokkal foglalatoskodik ökelme, hanem a finom ételekkel is. Kedvence reggel a kávé, utána a sonkás-vajas zsemlye, ebédre a rántott csibe, túrós rétes, de nem

veti meg a töltött káposztát, vagy a finom lekváros barátfülét sem.

Miután Pillogi úr megreggelizik, kikiált a szobából:

— Zsuzsi!

Zuzsa leányzó épp az udvarról jó be egy korsó hidegvízzel.

— Parancsol a tekintetes úr?

— Hozd ide a könyvespölcéről, balról az első könyvet, azt a piros fedelűt. El ne tévedsz! balról az elsőt. Zsuzsa jól megjegyzi a parancsot. Igaz ő legszívesebben a zöld-aranyos fedelűt hozná, s abba útközben bele is nézne, hogy mi van belé írva? Bele ő, — mert a kíváncsiság majd kifurja az oldalát, hogy mit írhattak abba a könyvbe. Bizonyosan valami szép dolgokat.

Zsuzsa ügyesen végezte dolgát s megkapta balról az első könyvet, amelyik piros fedélbe volt kötve. Pillogi úr kiült a tornácra és olvasni kezdett. Ebédig fel sem állt, egyre csak a tudományokban búvárkodott.

Zsuzsa valahányszor elment mellette, mindig megnézte, hogy mennyit olvasott már el a gazdája a könyvből. S magában számíthatni kezdte, hogy hányszor kell még addig lefeküdni, meg felkelni, míg minden könyvet elolvas Pillogi úr és

az utolsóra, a zöld-aranyos fedélre kerül a sor. Mert ő bizony, amíg behozza megnézi mi van abban a könyvben. Meg ő, ha addig él is.

Természetesen, most hiába is kíváncsiságnánk, úgy sem tudnánk meg, mi van a Pillogi Levendel féltveőrzött zöld-aranyos fedelű könyvében. Tanácsolnám várjuk meg, míg mindenkét végigolvassa. Akkor aztán, ha Zsuzsa hozza kifelé az utolsót, bele néz, bele ő! és majd elárulja nekünk is mi van a Pillogi úr könyvében.

Marcella néni.

Gyolcs ingem, pártám
Kosló koszorúcskám
Kinek látom mosolygását;
Bíró veszi szép zálogját.
Hess ki kakas! ne matass!
Nem apád a fazekas.

A háziak fogadták, kínálhatták helytel, Isten hozott Jóska, szervusz Pali, Eszter. Alig telt el mit mondjak — egy fél fertály óra, zúgott a hely éppen, mintha méhraj volna. A lakodalmasdi kezdetét is vette — s a gyermeknép magát ké-

miféle étel lesz majd feltálalva, figyeljete ide, hadd mondjam el sorba:

Az első tál étel kecske mekegése, azután egy üres taliga zörgése. Kopott csikópatkó mákozva, cukrozva — vadalma aprítva paradicsom szósza. Malacfarka, szamárfüle, hosszúkásra vágva. Hopp elfelejtettem: első lesz a leves, és legutoljára egy-egy jó nyakleves. Így lenne még egy-két rendkívüli fogás. Úgy mint: nyakon fogás és végül ráfogás. De ennyi is elég, ha többet nem várnak, s széles jó étvággal fogyasztják, mit látnak.

(Folytatjuk.)

Rigmust mondó székely legénykék.

nyelembe tette. A vackorfa alatt egy féllábú asztal, más időben bizony senkit sem vigasztal. De most körös-körül tányérral van rakva, s hogy

Ki kivel szeretne levelezni?

Kenderessy Miklós IV. el. o. t. Turda: Szász Jóska IV. el. o. t.-val Satumare, amint az alanti levél is tanúsítja.

Kedves Jóska!

Olvastam az Uj Cimborából, hogy levelező-pajtást keresel. Én szívesen levelezek veled. Az én nevem Kenderessy Miklós, a református elemi iskola IV. osztályába járok. Te mit szeretsz legjobban az Uj Cimborában? Én a rejtvényfejtést és ujabban a „Gonosz pókok támadása“ c. kis olvasmányt. Remélem levelemre válaszolni fogsz.

Turda, 1935 okt. hó 9.

Üdvözl:

Kenderessy Miklós, IV. el. o. t.
Calea Regele Ferdinand 43.

A Mikulás.

Kis szindarab, Irta: Bilkay Gizella.

SZEREPLŐK:

Anyá, Jánoska 10 éves, Évi 12 éves, Jutka, Baba, Rózsá, Madár, Koldusfiú, Krampusz — Mikulás.
Színhely: gyermekszoba. János és Évi a hencseren ülve képekönnyvet nézegetnek.

ÉVI (*hirtelen feláll*): — Tudod mit Jánoska, készítsük el a feladatainkat s aztán nézhetjük a képeket.

JÁNOSKA: Hova gondolsz Évi, majd reggel elkészítem az iskolában. (*Gúnyosan.*) Mire való a tízperc? Akkor is elkészíthetem.

ÉVI: Ugyan Jánoska?! Hogyan beszélhetsz így? Már látom, hogy az ördög szavára hallgatsz, nem az angyaléra.

JÁNOSKA: Miket beszélsz! Angyal és ördög?!
ÉVI: Igen, nekünk a mi tanítónénink mondta, hogy a gyermekek egyik fülénél angyal áll, a másiknál ördög. Az ördög a rosszra az angyal a jóra vezérli. S a jó gyermek az angyal szavára hallgat.

JÁNOSKA (*feláll s kíváncsian kérdi*): No és mit gondolsz, mit mond most nekem az ördög?

ÉVI: Bizonyára azt, hogy ne csináld meg a feladatodat s holnap kikapsz a tanító bácsitól, az ördög kacagni fog majd, ha sírsz.

JÁNOSKA (*még kíváncsibban*): S az angyal mit mond?

ÉVI: Egész biztos azt, hogy írjuk le szépen a feladatainkat, azután nézhetjük a képeket.

JÁNOSKA: Igen ám, de még a cipőnket is el kell készíteni, talán elfeledted, hogy ma este Mikulás estéje van?

ÉVI: A Mikulás bácsi is úgy rakja tele a cipőnket minden jóval, ha engedelmes, jó gyermekek vagyunk.

JÁNOSKA: Oh Évi te csak mindig ezt mondd! (*Kívülről kopogtatás hallik, a két gyermek megrettenve felugrik.*)

ÉVI (*az ajtóhoz szalad*): Ki az? Szabad! (*Az ajtó megnyílik, szegényes, de tiszta öltözetű 8—10 év körüli leányka lép be.*)

JUTKA: Jó estét kívánok. Nincs itthon a tekintetes asszony? Egy kis sóborszeszt kérnék, ha lenne szíves adni.

JÁNOSKA: Mikor megláttalak, tudtam, hogy valamit kérni jössz. Te mindig koldulsz!

ÉVI: Ugyan Jánoska, hallgass! (*Jutkához.*) Én tudom, van itthon sóborszesz, szólok Anyukámnak, azonnal ad tudom. De mire kell nektek?

JUTKA: Szegény édesanyámnak kellene, köhög nagyon s ha cukorra cseppenti elmulik a köhögése, ha beveszi.

JÁNOSKA: Vagy neked kellene, te . . . te csúnya lány!

ÉVI: Miért bántod Jutkát Jánoska, hisz ő oly jó kis lány!

JÁNOSKA: Igen ám, de az apja, a mi kertészünk olyan csúnya ember, mindig kikerget a mi kertünkben. Pedig a miénk!

JUTKA: Azért, mert maga letépi a virágot. Pedig azok is éreznek s fáj nekik, ha durván szakgatják őket. Aztán kiszedi a kis madárkák fiókáit, az anyjuk úgy siratja őket. Pedig hasznos ám a kis madár, eszi a sok férget, rovar.

ÉVI: Milyen okosan beszélsz kis Jutkám. (*Odamegy hozzá, megsímogatja.*) De gyere, s ad Anyukám sóborszeszt. Te meg maradj itt rossz fiú, (*Jánoskához*), mindig csak rosszat hallunk rólad.

JUTKA, ÉVI (*elmennek*):

JÁNOSKA (*egyedül jön-megy a gyerekszobában s megpillantja az Évi babáját*): Áhá, itt van a becses bábú! Most kikap tőlem, amiért Jutka előtt megszegényített Évi. (*Felkapja a bábút s cibálja.*) Nesze neked! Így megbosszulom magam. Nesze csúf rongy. (*Kitépi a karját.*) No ezt jól megtettem. (*Névet s a bábút elrejti a játékok közé.*)

ANYA, ÉVI (*bejönnek*):

ÉVI: Úgy sajnálom szegény Jutkát, mindig köhög az édes anyja.

JÁNOSKA: Csak azért köhög, hogy adjunk neki mindent.

ANYA: Ejnye Jánoskám, mire való beszéled ez. (*Szomorúan.*) Mindig, csak rosszalkodsz, szomorítod édes anyádat engedetlenségeddel, csúnya beszédeddel. Igérd meg hamar, hogy jó leszel, szeretni fogod a szegényeket és nem bántod a virágokat, madárkákat. (*Odamegy Jánoskához szeretettel kérleli.*)

JÁNOSKA (*makacsul hallgat*):

ANYA: Légy jó fiacskám, hisz a Mikulás bácsi ma este jár s csak virgácsot fog hozni, ha ilyen engedetlen leszel.

JÁNOSKA: Megigérem, jó leszek. (*Kézecsókol.*)

ANYA: Úgy fiacskám, úgy! Most készítsétek el a cipőiteket s tegyétek ki az ablakra, hogy a Mikulás bácsi tegye bele a jó gyermekeknek az ajándékot, a rossznak a virgácsot. Én megyek, hogy a vacsora után nézzek.

ÉVI: Jó Anyukám, még a feladatunkat is megírjuk.

ANYA (*elmenőben*): Úgy, úgy gyermekeim! (*El.*)

JÁNOSKA (*nevetve*): Oh csak azért ígértem meg anyunak, hogy hozzon a Mikulás csokoládét s cukrot.

ÉVI (*az ablakhoz megy, kitesz egy pár új cipőt s közben mondja*): Igen ám, de a jó Istent

nem lehet megcsalni, majd meglátod virgács lesz benne, azt tesz bele a Mikulás.

JÁNOSKA: Meglátjuk. Kiteszem én is a cipőm, de nem az újat, azt kár, hanem ezt az ócskát ni. *(Lehúzza a cipőjét s kiteszi, egy papucstól húz fel).*

ÉVI: Ki sem takarítod? *(Leül az asztalhoz és ír).*

JÁNOSKA: Mire az? Jó így is. *(Leül a szelvényre s nézi a képeket).*

JÁNOSKA: Ni Évi, milyen nagy repülőgép! Milyen nagy szárnya van. *(Nézegeti.)* Jaj de szeretném, ha nekem volna egy ilyen gépem. Beülnek, repülnek. Évi, te is bele ülnél?

ÉVI: Hagyj el Jánoska, belezavarodom a számtani leckémbe. Gyere ide te is tanulj.

JÁNOSKA: Lári-fári, majd holnap. Jobb most, nézi a képeket. *(Nézegeti lapozgatja).*

ÉVI *(hangosan számol)*: 5 meg 1 az 6, leírom a 6-ot, 2 meg 9 az 11, leírom az egyet, marad 1, stb.

JÁNOSKA *(elálmosodik, a hencseren végig dől, elalszik)*:

ÉVI *(hátra néz, látja, hogy elaludt Jánoska, nem számol hangosan, kissé halkán. Majd feláll s mondja)*: „Hála Istennek, én elkészültem a számtannal“. *(Odamegy a hencserhez, nézegeti a képet s elalszik ő is).*

MIKULÁS *(jön, megrakodva minden jóval, játékkal, körülnéz, látja a két gyermeket.)* Ah, jó helyre jöttem, igen ez az a ház itt lakik Szőlősi Évi és Jánoska. *(Odamegy az ablakhoz, az Évi cipőjébe sok cukrot, játékot rak.)* Az ám de Jánoska, rossz fiú, annak virgács kell. *(Kiszól.)* Gyere csak Krampuszkám, nálad van raktáron.

KRAMPUSZ *(bejön ugrálva)*: Üm, üm, üm, emelem a kezemet, verem a rossz gyermeket. *(Tört kezű bábú, tépett rózsá, szárnyaszegett madár, koldus gyermekek jönnek be egymásután.)*

BÁBÚ: Jaj, jaj a karom. Oh az a gonosz fiú, kitépte a karom. Nem érdemel csak virgácsot.

RÓZSA *(sóhaj)*: Gyönyörű kertben pompáztam, illatoztam. Engem neveztek a virágok királynőjének. Boldog voltam, a napfény esőkolt forró sugaraival, hús harmatban fürödtem, szellegeske fuvallatára elringatóztam, elaludtam. Jött ez a rossz fiú, *(Jánoskára mutat)*: szét-tépett, széttépte a boldogságom, virgácsot neki.

MADÁRKA: Fáj, nagyon fáj a kitépett szárnyam, de legjobban kicsiny fiókám elvesztése fáj. Odaadta a gonosz fiú a macskának szegény kicsi fiókám, szemem előtt tépte szét, óh, óh. *(Sír.)*

KOLDUS FIÚ: Nincsen apám, sem anyám, kicsiny vagyok, nincs aki gondot viseljen rám, jószívű emberek adnak egy kis harapni valót, ide is betértem. Ez a kis fiú elkergetett, kövekkel dobált meg. Talán meg is halok, ha nem jön Évike s meg nem dorgálja ezt a fiút.

JÁNOSKA *(Már előbb figyel, mintegy félátomban van)*:

MIKULÁS: Tudtam. Gonosz, rossz gyermek. Virgácsot érdemel. Gyere csak Krampusz, hadd válasszam ki a legnagyobbat, legesipősebbet.

JÁNOSKA *(félátomban)*: Jaj, jaj!

KRAMPUSZ *(odamegy a Mikuláshoz)*: Úgy, úgy! Emelem a kezemet, ütöm a rossz gyermeket.

PANASZOSOK MIND: Úgy bizony megérdemli!

JÁNOSKA *(visít)*: Jaj, ne bántsatok!

MIKULÁS: Ide Krampusz, ide! *(Beteszi a Jánoska cipőjébe a virgácsot). (Panaszosok ki-mennek).*

JÁNOSKA: Jaj, segítség! *(Mikulás, Krampusz el.)*

ÉVI *(felébred)*: Mi az Jánoska?

ANYA *(bejön)*: Jánoska! Mi a baj? Miért sikoltottál?

JÁNOSKA: Jaj, anyukám, soha se leszek rossz! Igérem, fogadom, most tiszta szívemből igérem jó leszek. Szeretni fogom a szegényeket, nem bántom a virágokat sem az állatokat.

ANYA: Úgy — gyermekem. Igazán boldoggá tettek szavaid.

ÉVI: Nézzük meg, nem tett-e még a cipőnkbe semmit a Mikulás?! *(Az ablakhoz megy.)*

JÁNOSKA *(ő is odamegy a cipőjéhez)*:

ÉVI: Ni, anyukám! Mi mindent hozott a Mikulás! Örömmel mutatja.

ANYA *(nézegeti)*:

JÁNOSKA *(szomorúan)*: Nekem egy megérdemelt virgácsot hozott.

ÉVI: Tudod mit Jánoska, megfélezzük az enyémet. *(Felezi).*

JÁNOSKA: Köszönöm Évikém. Én az enyémnek a felét Jutkának, a kertésznek, a lányának viszem el, hadd legyen ő is boldog, ezen az estén.

ANYA: Jánoskám! Örülök, hogy ilyen szép példáját adta a megjavulásodnak.

ÉVI, JÁNOSKA: Menjünk Anyukám, vigyük a csokoládét, cukrot, játékot Jutkának.

ANYA: Menjünk gyermekeim!

(Függöny.)

Ahogy kis munkatársaink írnak...

A 24. szám találós képnek megfejtése.

Az életmentő harmónika.

Volt egyszer hol nem volt, volt egyszer egy falú. Abban a faluban lakott egy fiú, azt úgyhívták, hogy Matróz Marci. Nagyon szeretett harmónikázni. Egyszer elment az erdőbe sétálni. Amint így sétál egyszer csak jön egy oroszlán a hátamögött hangosan morogva. Szegény Marci, ijedten nézett körül, de látta, hogy innen megmenekülni nem lehet. Mit csináljon? Tán ő maga

sem tudja hogyan történt, hirtelen kétkézre kapta a harmónikáját és elkezdett valami nótát játszani. Az oroszlán ilyet még soha nem hallott, de úgy megjédt, hogy hátat fordított Marcinak és hegyen-völgyen elrohant.

Igy mentette meg Marcit a harmónikája.

Cluj. Beküldte: *Simon Agnes, I. g. o. t.*

Légy bátor.

*Hermonikus Matyi, ha erdőt lát,
Veszi a muzsikáját és a pipát,
Ez neki a rendes szokása,
De egyszer szinte megjárta.*

*Nyugodtan sétált és pipázott,
Magára cseppet nem vigyázott,
Egyszer csak mögötte roppan az ág,
Matyika szíve a torkába hág.*

*Oroszlán lopózott utána,
Rettentő nagy száját kitérta,
— Végem van — gondolta Matyika,
Szólhat a halotti muzsika.*

*Oroszlán koma csak megállott,
Ilyet ő soha még nem látott,
Elrohant Matyitól messzire,
Matyi még háza ment sebtibe.*

Toplița.

Hodis Mimike.

KIS CSERKÉSZEK

Kedves Cimborák!

Bizonyára érdeklődéssel és örömmel nézitek, hogy az „Uj Cimborá” ismét valami szép, új dologgal ajándékozott meg benneteket a „kis cserkész”, vagyis „farkas-kölyök” rovattal.

Egyik-másik közületek biztosan maga is „farkas-kölyök”, vagy legalább is hallott már ilyenekről és szeretett volna beállani közéjük, velük együtt játszani, mesélni és dalolni. Bizonyára sokan vágytatok cserkészékké lenni, hogy kiránduljatok és kormos bográcsból egyétek a magatok főztjét, kint a szabadban, a zöld erdőkben s virágos mezőkön. Ki nem vágyik közületek szabadnak, ügyesnek, mindig vidámnak s boldognak lenni? ugy-e mindnyájan vágytok erre kis testvéreim?

Nos gyertek hát, fogjunk össze, alkossuk meg a mi nagy falkánkat és iparkodjunk közös erővel elérni célunkat, hogy legyünk igaz „farkasok”, összetartók, erősek, bátrak, éberek és szabadok, mint amilyenek a legigazibb cserkész-nemzetnek az indiánoknak a fiai voltak, akik

közül a legkiválóbbaknak adták mintegy megtisztelés képpen a „farkas” nevet.

Szeretettel köszöntünk benneteket, és reméljük, hogy élvezettel és sok haszonnal fogjátok olvasni ezt az új rovatot.

Minden jót!

Az Öreg-farkas.

A jelszó.

Cimborák! A farkában nemcsak az öregfarkasnak van dolga, hanem a farkaskölyöknek is. Természetesen töletek nem kívánok olyan sokat, mint a nagyobbaktól, de ahol mindenki dolgozik, ott a farkaskölyöknek is akad dolga. Erre figyelmeztet a farkaskölyök — jelszó: „Tedd, ami tőled telik!” Ne ijedjete meg tőle, mert igazi cserkész csak az lehet, aki már farkaskölyök-korában hozzászokik a komoly munkához. Meglátjátok, hogy a munkában is mennyi szépség, mennyi vidámság, mennyi élvezet van! Feleljete a jelszóra bátran és vidáman: „Megteszem, ami tőlem telik.”

Marcella néni postája

Sbrizzai Hajnalka, Vulcan. A havasok közül küldött szép fényképfelvételt megkaptam. Meg nagyítóval is nézegettem, hogy melyik lehet a képen az én kis Hajnalkám, de sehogysem tudtam rájönni. No majd ird meg legközelebb. — *Klein Aranka, III. cl. o. t.* Jól esett és örültem Arankám, hogy édes anyáddal meglátogattatok, mikor beteg voltam. Bizony teag mindig nehezen lépek, de majd csak meggyógyul a lábam. A 26-os szám rejtvény megfejtése egy kivételével jó. — *Gálffy Dénes, III. g.o.t.* Sajnálod a nyáron elmaradt eszperantó tanulást. Nem végleges — majd csak kerítünk rá alkalmat és időt, hogy foglalkozzunk vele. Azt kérdezed, hogy nem találjuk-e elérhetetlennek, hogy te török fiúval köss barátságot? Igy az első hallásra szokatlanak tetszik ez a vágyad és szinte kivihetetlennek, de ha eszperantóul tökéletesen megtanulsz, egy török eszperantistával könnyen összeköttetésbe kerülhetsz. — *Dajbukát Gábor és Jolánka.* Megkezdődött az iskola, most már ti is szorgalmas látogatói vagytok bizonyára az iskolának. No írjátok meg, hogy megy a tanulás.

Szentgyörgyi Ilke Mihai Viteazu. Előfizetésed beérkezett Ilke. Kerestelek a „Zizi” előadásán, mert azt mondták, hogy eljössz, de csak nem találtalak. No, ha még egyszer előadják, nézd meg, mert a chiend-i kis cimborák nagyon ügyesen játszanak benne. — *Balogh Évi, Kató és Il-*

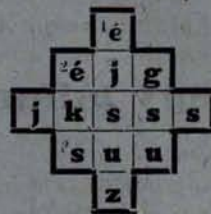
dikó, Eremieni. Láttam a szelvényen az aláírást. Ebből azt következtetem, hogy a tavalyi számuikat, amelyben arra tanítottunk benneteket, hogy hogyan kell kiállítani az előfizetés postautalványát — figyelmesen olvastad el, mert lám meg is tanultad. Úgye, milyen nagyszerű dolog? nem is kell a szüleidet terhelni vele, magad is bármikor be tudod küldeni az előfizetést, mert az utalványt hiba nélkül kiállítod. Hol, merre, mivel töltöttétek a nyarat? Várom a beszámolókat. — *Feldmann Harry, Jenőke, Bucurest.* Az előfizetés beérkezett. Szeretnék azonban egy hosszú levelet is kapni tőletek, amelyben bemutatkoztok, hogy hadd ismerjünk meg benneteket közelebbről is. — *Ref. elemi iskola, Araci.* Az előfizetés beérkezett. Új kis cimborákra számíthatunk e az új iskolai évben? — *Nagy Előd, Suplac de Barcău.* Új kis cimboránk vagy. Szeretettel fogadunk be olvasóink táborába. De szeretnénk közelebb is megismerni, küld el hát bemutatkozó leveledet. — *Damó Sárka, Uioara.* Hogy telt el a nyár? A vakációs beszámolót tőled el is várjuk. — *Lévay Lacika, Somcuta Mare.* Bizony már régen volt, amikor a ti városotokban jártam. Azóta meg is nőttél Lacika. No ird meg majd, hogy hányadik osztályba irattak szüleid? — *Vass Rózsika, Bajka Klára és Mancsi, Mihai Viteazu.* Új kis cimboráink vagytok. Minden új kis olvasónkat szeretettel fogadunk magunk közé. Hiszem, hogy sok örömet szerez majd nektek ez a kis újság. — *M. Szűcs Feri.* Büszkeséggel olvastam leleveledből, hogy a Supurul de jos-i abszoláló vizsgán 40 közül is te elsők vizsgáltál. A mai nehéz idők különösképpen megkívánják, hogy a gyermekek a tanulásra szánt időt lelkiismeretes komolysággal felhasználják. De ám Szűcs Feri, ha te ügyes, jó gazda akarsz lenni — nem elég, amit az iskolában tanultál — olvasgatni kell — gazdálkodás, állattenyésztés, gyümölcstermelésről szóló más hasznos könyvekből, — mert ma sok mindent másképpen kell csinálni, mint ahogy nagyapánk tették. Aztán, hogy most a gazdálkodásban megnehezedett a kezud és nem olyan szép az írásod, az nem baj, csak írd nekem máskor is, mindig szívesen és szeretettel olvasgatom a leveledet. — *Zavada Karcsi, Tg.-Mures.* Az előfizetés beérkezett. Milyen nagyszerű: egész január 1-ig nem kell gondolni az előfizetésre. Így is kellene, hogy minden kis cimborának rendben legyen előre a szénája. — *Szabó Mártuska, I. g. o. t. Turda.* Szép, rendes írásod, apró betűidet megismertem a postautalvány szelvényén a te előfizetésed is január 1-ig van rendben. A rejtvény megfejtése jó, át is adtam a rovat vezetőjének. A szivalbumba, ha van fölölleges te is és a többi kis cimborák is küldjétek egy-egy fényképet.

FEJTÖRŐ

Rovatvezető: Sólyom István.

1. Kockarejtvény.

Beküldte: Kovács Ildikó, III. g. o. t.

Ezek a betűk úgy osztandók el, hogy balról jobbra és felülről lefelé olvasva a következő szavakat adják:

1. A világ Megváltója.
2. Evőeszköz.
3. Halkan beszél.

2. Szórejtvény.

Beküldte: Martin Lajos.

iii a

Balaton

3. Ugrórejtvény.

Beküldte: Martin Emmus.

A i a s g r n a a u s g ü
z g z á e é y h z g á b n

Megfejtési határidő: 1935. nov. 5. A megfejtők között jutalmul könyveket sorsolunk ki.

A 25-ik számban közölt rejtvények megfejtése: 1. Keresztrejtvény: Vízszintes; 1 Elemista. 13 Európa. 21 Liba. 25 Arab. Függőleges: 2 Lórum. 5 Séta. 11 Rózsa és 17 Róka. 2. Betűrejtvény: Rendületlenül. 3. Szórejtvény: Több nap, mint kolbász.

A 26-ik számban közölt rejtvények megfejtése: 1. Szélmalom-rejtvény: Ki korán kel, aranyat lel. 2. Névrejtvény: Alma. 3. Szórejtvény: Égyenruha. 4. Kockarejtvény: Mussolini. 5. Földrajzi póllórejtvény: Amazonász.

Megfejtéseket küldtek be: Weress Zsófia, Martin Emmus, Csapó Margitka, báró Bánffy Katinka, Dobay Emilia, Vaska Klára, Kovács Ildikó, Simon Ágnes, Klein Aranka, Hodis Ilike és Steiner Tibor.

Nyertesek lettek: báró Bánffy Katinka, Dobay Emilia, Klein Aranka és Steiner Tibor.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatárs: TELEKY DEZSŐ.

Minden cikkért a szerzője felelős.

Kiadja: a Minerva Nyomdai Műintézet R.-T. Cluj